

ANNE K. JOY

VARA.
O decizie nesăbuită

Seria *Anotimpuri*:

Iarna. Alege-mă pe mine!
Primăvara. Cucerește și dezrobește
Vara. O decizie nesăbuită
Toamna. Păcate de neuitat

EDITURA OLGA

Ploiești, 2020

CAPITOLUL 1

Pitești, România, 2020

— Va fi cea mai oribilă vară din cele de până acum, mi-am zis, urcând cu greutate scările blocului.

Eram amețită, dar în ciuda acestui aspect, nu-mi aminteam să fi trăit atâtea nenorociri pe parcursul a doar câteva zile. După toate cele întâmplate, începusem să mă tem pentru mâine. Totul a debutat cu aproape o săptămână în urmă, când Laur m-a invitat la cină. Era sâmbătă noapte și se apropia aniversarea noastră. Eram de nouă ani într-o relație și încă locuiam separat. Începusem să-i trag apăsări că ar trebui să facem ceva în legătură cu mutatul împreună. El locuia încă în casa părinților, dar se putea muta oricând în apartamentul meu. Trebuia doar să se hotărască, să-și facă bagajele și să vină, deși maică-sa niciodată n-ar fi fost de acord. Apoi, cum urma să împlinesc treizeci de ani și eram de multă vreme împreună, mi se părea potrivit ca anul acesta măcar să ne logodim.

Sâmbăta trecută, când m-a chemat să vin la restaurantul nostru favorit din centrul orașului, după ce am încheiat conversația telefonică, am început să dansez ca o nebună. Dansam de bucurie, crezând că în sfârșit nu mai este băiatul mamei. N-am greșit... Laur se hotărâse să ia taurul de coarne.

Ca un gentleman care pusese totul la cale în detaliu, s-a oferit să vină să mă ia din fața blocului. La naiba! Îmi

cumpărase chiar și un buchet cu nouă trandafiri. În drum spre restaurant, în puținele minute avute la dispoziție, jur că l-am analizat cât am putut de bine, căci am crezut că acolo se afla ascuns inelul. Nici vorbă. Am căutat să-mi mențin nivelul speranței ridicat, imaginându-mi că dacă nu-l ascunsese în desert sau în paharul cu vin, atunci garantat se va apleca la un moment dat și se va prefăce că-și leagă șiretul pantofilor, apoi mă va cere în căsătorie.

Am intrat în restaurant, am ales ultima masă rămasă liberă și ne-am așezat. Era plin ochi, ceea ce m-a bucurat puțin, căci am crezut că așa o să avem mai mulți spectatori când mă va întreba dacă accept să-i fiu soție.

Chelnerul a venit, a ridicat comanda, ne-a adus ceva de băut, a urmat friptura și încă nimic.

— Ce-i cu tine, iubitele? Te văd agitat.

Laur și-a tras puțin de nodul cravatei de culoare roșie. Dacă aș fi știut că avea s-o poarte, mi-aș fi cumpărat rochia în aceeași nuanță. În schimb, purtam una vișinie, căci nu aveam ceva mai roșu decât atât în șifonierul cu haine.

— Sunt bine, a bâiguit el.

Totuși, nu-și controla deloc emoțiile. I se citeau clar în expresia feței.

Deja mă întrebam când își va face curaj să mă ceară, când o să comandăm șampanie și o să sărbătorim noua etapă a relației noastre.

— Ce zici de niște șampanie? l-am întrebat, crezând că pot să grăbesc puțin lucrurile și să-l fac să prindă curaj.

— Nu, mulțumesc. Jumătatea asta de pahar cu vin îmi este suficientă pentru noaptea aceasta. Vreau să mă întorc acasă cu mașina.

Acasă? m-am întrebat în gând. Oare se referea la casa părinților sau din seara asta, apartamentul meu devenea căminul lui?

— Atunci... o să lăsăm pentru mai târziu, când ajungem la apartament.

A schițat un zâmbet, dar nu părea deloc plin de viață, ci dimpotrivă.

— Apropo... am continuat după o scurtă pauză, cât să mai iau o înghițitură din friptura succulentă. Ți-am pregătit și eu o surpriză.

— Serios? a întrebat el.

— Îhm... Dar trebuie să aștepți până când o să ajungem acasă, iubitele.

În ultimul moment cumpărasem petale de trandafiri pe care le împrăstiasem pe patul proaspăt îmbrăcat în așternuturi albe. Puseseam chiar și o sticlă cu vin roșu la frigider, iar pe noptiera din dormitor dusesem două pahare înalte, pregătite pentru a sărbători marele eveniment. Aruncasem și două lumânări parfumate, câte una pe fiecare noptieră, însă aveam senzația că de bucurie nu-mi va mai arde să pierd vremea să le aprind.

Laur a făcut o față acră.

— Andra, mi-a rostit el numele cu un oftat prelung. Referitor la cina noastră...

În secunda următoare mi-am eliberat mâinile de tacâmuri, pregătită fiind să-mi fie pus inelul cu piatră prețioasă pe degetul inelar. Parcă îl auzeam întrebându-mă „*Andra Ivancea, vrei să fii soția mea?*”.

I-am zâmbit larg și senzual.

— Da, am zis într-un stil pisicos.

— M-am gândit mult la noi și...

Făcea niște pauze lungi cât să mă determine să-mi ies din minți și să-mi pierd răbdarea. Dacă nu se întâmpla ceva mai repede, eram pregătită să-mi caut singură inelul prin buzunarele sacoului său scump, să mă cer în căsătorie și să mi-l pun pe deget. Nu înțelegeam ce naiba trebuia să-i ia atât de mult.

— Laur, am spus eu, căutându-i mâna și așezând-o peste a mea. Poți iubitule, l-am încurajat. Știi ce vrei de la mine.

— Și nu te superi?

Întrebarea, inițial m-a pus în dificultate, apoi am izbucnit în râs. Mi-am retras mâna.

— Cum naiba să mă supăr? Bineînțeles că nu. Aștept momentul acesta de foarte mult timp. Sau ce, ai crezut că sunt vreo idioată care nu și-a dat seama?

— Și de ce nu ai spus nimic până acum? m-a întrebat el.

— Pentru că mi s-a părut corect să-ți ofer șansa să o faci ca la carte.

— Apreciez asta, a spus pe un ton calm.

Părea să mai fi eliminat din stresul care pusese stăpânire pe el. Și-a dus mâna spre buzunarul interior al sacoului și mi-am zis în gând: „*Acesta este momentul?*”. Tot așteptam să văd acea cutie mică din catifea, dar a apărut un plic lung, de culoarea untului. M-am gândit că poate sunt biletele pentru luna de miere. Laur mi l-a întins și l-am luat. După ce l-am întors, am zărit imaginea a două verighete. Inima a început să-mi bată și mai tare în piept. Până la urmă, el chiar mă cerea în căsătorie, dar într-un mod inedit. Încă nu simțisem inelul la pipăirea plicului, însă eram convinsă că se afla înăuntru.

Cu mâinile tremurânde am deschis, iar de acolo am scos o bucată de hârtie. M-am uitat cu atenție în interiorul plicului, doar, doar o să zăresc inelul. Nu era. *Poate că s-a strecurat în interiorul hârtiei*, mi-am spus în gând. Am despăturit-o și nu... Nu era nici acolo inelul. În schimb, am citit invitația la nuntă.

— Laurențiu Bălan și Ioana Pascal.

Au urmat secunde bune de șoc, iar într-un final, neacceptarea.

— Iubitule, unde ai făcut invitația? Nebunii ăia au greșit-o! Nu știi cum, dar au trecut numele prietenei mele. N-ai citit-o când ai ridicat-o?

Am oftat din adâncul sufletului, căci nu-mi venea să cred că așa mă cerea în căsătorie. Se alesese praful de noaptea noastră specială.

Ioana era cea mai bună prietenă a mea. Deseori glumeam că ne cunoaștem dinainte să ne naștem. Ne-am născut în același an, locuiam la câteva case distanță și am urmat aceeași grădiniță, școală, liceu și chiar universitate.

— Nu este nimic greșit.

— Poftim?

M-am uitat din nou printre rândurile invitației, iar numele Ioanei îmi sărea în ochi.

— Eu și Ioana ne căsătorim.

— Pe toți dracii! am urlat în tot restaurantul, lovind puternic cu palma blatul mesei la care luaserăm cina. Ioana este prietena mea!

— Știi, Andra. Iartă-ne, te rog!

Preț de câteva secunde mi-am scufundat fața în palme. Nu-mi venea să cred. Trăiam un coșmar.

— De cât timp?

— De un an.

— Și cum dracului nu mi-am dat seama?

Laur a ridicat din umeri.

— Ne-am ascuns cât am putut de bine. Tocmai a aflat că a rămas însărcinată.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Îți bați joc de mine? Ce naiba este cu gluma asta? Nici tu și nici Ioana nu mi-ați face o asemenea porcărie!

— Păi... am cam făcut-o și nu ne pare rău, a îndrăznit el să-mi spună. Suntem fericiți că urmează să avem un copil. Ne întregește relația.

M-am ridicat în picioare. Aveam nevoie să fac câțiva pași, ba chiar să ies afară. Simțeam că rămân fără aer. Toți oamenii se uitau cu milă la mine, ceea ce mi-a stârnit și mai tare furia. Dintr-o mișcare fermă am smuls paharul cu vin de pe masă și i-am aruncat direct pe față.

— După nouă ani, imbecilule? După nouă ani în care ți-am suportat ifosele, așa mă răsplătești? După nouă ani în care am suportat-o pe maică-ta? Cum ai putut să te dai la cea mai bună prietenă a mea?

— Andra, lucrurile nu au stat așa.

— Ah, nu? Îți spun eu cum au stat. Prost! Nu meritam să-mi faci una ca asta.

Pulsul îmi crescuse atât de tare, încât începuse să mă doară capul. Simțeam că-mi va exploda de durere.

— O să putrezești în infern, Laur! Sper să nu te mai văd vreodată în viața asta, căci altfel... jur că o să te pun pe tocător și o să te fac bucățele.

În timp ce-mi luam geanta agățată de spătarul scaunului, Laurențiu s-a ridicat în picioare.

— Sper să-ți treacă supărarea, Andra.

— Niciodată!

— În calea dragostei nu poți sta.

Îndrăzne să-mi dea și lecții de amor.

— Despre ce dracului dragoste vorbești? Din moment ce tu și Ioana mi-ați înșelat încrederea, numai dragoste nu este între voi. Nu puteți să vă construiți fericirea pe nefericirea altora. Așa că, orice moment de bucurie aveți acum, curând se va transforma în cenușă. Relația asta nu are cum să dureze. Mai rău este că cel care va avea de suferit va fi copilul vostru. El nu merită să suporte consecințele a tot ceea ce urmează.

I-am întors spatele și am început să pășesc grăbită spre ieșire.

— Andra! mă tot striga el.

Când am ajuns aproape de ușă, m-am oprit și m-am întors cu fața către Laur.

— Ah! Dă-i florile din partea mea și urează-i casă de piatră. Sunt sigură că îi vor aduce la fel de mult noroc pe cât mi-au adus mie.

Și într-un moment de nesimțire acută, am lăsat bunele maniere deoparte, am ridicat mâna dreaptă și i-am arătat degetul mijlociu. În trecut i-am privit pe cei prezenți. Unii râdeau, alții păreau șocați. Nu-mi păsa dacă aveau o părere proastă despre mine. Eram atât de rănită, încât nu-mi mai păsa de mândrie sau de educația primită. Fusesem înjunghiată pe la spate, chiar de către persoanele în care avusesem toată încrederea.

M-am întors acasă mergând pe jos, desculță și plângând. De la pantofii cu toc mă duruseră atât de tare picioarele, încă luasem decizia să renunț la ei. Îi abandonasem la marginea parcului din centrul orașului.

Când am ajuns în interiorul ascensorului din blocul în care locuiam, fără să vreau m-am privit în oglindă. Arătam ca un personaj din filmele de groază. Cum nu mă așteptam

să plâng un râu de lacrimi, nu folosisem produse de machiaj rezistente la apă, așa că, acum le aveam întinse pe toată fața.

Ușile s-au deschis și am ieșit cu capul aplecat, evitând să mă las privită în caz că mă întâlneam cu vreun vecin. Din fericire, n-am dat peste nimeni. Mi-am deschis ușa în mare grabă, apoi am intrat în casă. Cum nu mai aveam energie de nimic, m-am ascuns în dormitor, apoi m-am aruncat pe patul presărat cu petale de trandafiri. Am tras perna și mi-am pus-o peste față. Aveam nevoie să țip, să-mi plâng și să-mi strig durerea. Cum? Când mi se întâmplase una ca asta? De ce? Aveam atâtea întrebări...

Am plâns pentru tot restul nopții, neștiind cum altfel să îmi eliberez sufletul de povara suferinței. Nu aveam idee la cine să apelez, cui să mă destăinui. Nu-mi puteam suna părinții. Nu în această stare. I-aș fi alertat și le-aș fi transmis o mare parte din starea mea. Am evitat-o pe mama în următoarele zile, cât să-mi mai revin.

Luni m-am întors la muncă. M-am machiat cât am putut de bine și mi-am pus niște ochelari fumurii, asta ca să-mi acopere roșeața ochilor. Nu aveam nevoie de compătimirea nimănui. În plus, vineri urma să aibă loc o petrecere în cadrul companiei. Nu doar că se împlineau zece ani de la deschidere, dar urma să fie anunțat numele celui care va ocupa postul de contabil șef. Imediat după bacalaureat m-am angajat aici și am trudit cu mult peste alții. Deseori rămâneam peste program și făceam munca neterminată a colegelor mele de la contabilitate. Șeful nu ezita să mă laude și să îmi prezinte aprecierile, ori de câte ori se putea. Nu de puține ori îmi spusese că într-o zi îmi va oferi un post mai bun, de îndată ce unul se va elibera. În sfârșit, postul era liber. Eram sigură că de data aceasta va fi bine și că nimic rău nu se va întâmpla.

Vineri mă simțeam puțin mai bine. Trecuse aproape o săptămână de când aflasem că Laur și Ioana și-o trăgeau pe la spatele meu. De două zile nu mai vărsasem nici măcar o lacrimă și simțeam că depășisem momentul de criză. N-aveau decât să-și vadă de viață, așa cum și eu îmi vedeam de a mea. Tot ce-mi doream era ca domnul Avram să-mi ofere postul de contabil șef.

În timp ce colegii mei erau îmbrăcați lejer, eu am rămas în costumul sobru, format dintr-un sacou negru, cămașă albă și o fustă creion. Părea că vin de la o înmormântare din colțul străzii, dar voiam să-i arăt șefului că sunt o tipă serioasă. Nici măcar părul meu de un blond auriu nu-l lăsasem desfăcut, ci dimpotrivă, prins într-un coc. Tot ce speram era să rămână așa până la sfârșitul serii. De regulă, cum aveam părul moale, tindea să se desprindă din strânsoare și să-mi cadă pe umeri.

Pe domnul Avram îl știam de la interviul de angajare. Pe atunci, afacerea cu fast-food era la început de drum și cum nu avea cine să se ocupe de recrutarea personalului, o făcuse chiar el. Pe parcursul anilor, lucrurile s-au schimbat mult, iar odată ce a obținut contracte cu diverse companii, afacerea a luat amploare. Nu a avut încotro și a trebuit să mărească numărul de angajați și să deschidă cel puțin alte două locații doar în orașul nostru și alte câteva zeci la nivel național. Devenise o adevărată rețea și odată cu ea m-am dezvoltat și eu.

La început de carieră pregăteam hamburgeri, însă în același timp mă înscriisesem la facultatea de contabilitate, continuând să studiez ceea ce învățasem la liceul economic. Văzându-mi potențialul, după primul an am ajuns să lucrez la unul dintre birourile de contabilitate. Sub îndrumarea contabilului șef am putut să învăț tot ce ținea de acest

domeniu și să țin contabilitatea unuia dintre nenumăratele restaurante.

Mi-am luat un pahar cu șampanie și m-am strecurat printre colegii mei. Le-am și zâmbit politicos. Începeam să am emoții. Oricât încercam să le țin la distanță, nu-mi dădeau pace. Abia așteptam să-mi aud numele și să-mi fie recunoscute meritele.

Printre toți cei adunați în restaurantul din mall-ul central, l-am văzut și pe domnul Avram. Cel puțin aparent, venise neînsoțit de soție. Era de așteptat, de vreme ce Melania, colega mea, angajată de nici măcar un an în cadrul contabilității, se ținea scai după el. Aveau o relație amoroasă, însă nu mă privea. Nu-mi păsase niciodată că-și înșela soția, deși, după experiența cu Laur, realizam cât de greșit era ca o persoană să fie infidelă. Poate că își imaginau că ceilalți nu își dădeau seama că erau apropiați intimi, dar se vedea dintr-un capăt în celălalt al orașului. Era mai mult decât evident.

În ciuda relației lor, chiar nu vedeam o rivală în Melania în ceea ce privea funcția rămasă liberă. Ea era mai tânără decât mine, abia terminase facultatea și experiența ei în domeniu era de doar câteva luni. O nimica toată. Pentru ca domnul Avram să o numească, ar fi trebuit să fie nebun de legat.

După vreo oră și jumătate de sorbit din șampanie, în sfârșit s-a auzit vestitul bătut în piciorul paharului de cristal. Toți am făcut câțiva pași în spate, cât să fie loc în jurul șefului nostru și să-l lăsăm să-și țină discursul.

— Bună seara! ne-a salutat el.

— Bună seara! am răspuns în cor.

— Cred că știți cu toții de ce ne-am adunat în această seară aici. Astăzi s-au împlinit zece ani de la deschiderea primului magazin. Mulți m-au crezut nebun când am pus

bazele acestei afaceri. Aveau și motiv, a spus el, izbucnind în râs. Nici eu nu credeam că o să rezist mai mult de șase luni, dar iată-ne aici... mai numeroși decât mi-aș fi imaginat vreodată. Nu a fost deloc ușor, dar am ajuns în acest punct datorită vouă. Fără ajutor n-aș fi reușit să fac aceste restaurante să prospere.

A mai continuat să ne laude pentru cel mult cinci minute, până și-a epuizat cuvintele. Eu, abia dacă îl mai auzeam. Știam că urma să-mi zică numele dintr-o secundă într-alta și nu aveam idee cum să-mi controlez emoțiile pentru a nu mă face de râs.

— Postul s-a eliberat de curând. Totul s-a întâmplat din senin, fără să fiu anunțat cu mult înainte. Mi-a fost greu să desemnez un nou contabil șef.

Greu? Pe naiba, omule! mi-am zis în gând. Poate că voia să mă flateze.

— După ce m-am gândit mult și am analizat în detaliu cine ar putea ocupa această funcție, în sfârșit m-am hotărât.

Simțeam că ceva mă lovea pe dinăuntru, undeva în partea stângă a pieptului, dar părea să fie o bombă și nu inima mea. Parcă stăteam să explodez.

— Dragii mei...

Pauzele lui mă înnebuneau. Dacă nu se grăbea să mă strige, risca să fac infarct și să fie nevoit să caute un înlocuitor și pentru mine.

— Sper să o aplaudați cu putere, căci merită cu desăvârșire acest loc de muncă. Mi-a demonstrat în fiecare zi cât de mult se implică pentru binele companiei... La fel ca voi toți, de altfel.

Spune-o!

— În aplauzele voastre v-o prezint pe cea care de luni dimineață va fi noua șefă la contabilitate, Melania Vizir.

Ropote de aplauze au început să curgă. Mă întrebam dacă înțelesesem greșit sau cretinul de Avram chiar menționase numele amantei lui.

M-am întors către bărbatul din dreapta mea.

— Hei, cine a zis că...

— Melania nu știu cum, mi-a răspuns înainte de a termina să-i adresez întrebarea.

Țipul aplauda neconținut, o individă al cărei nume nici măcar nu-l reținuse.

Când mi-am așintit din nou privirea în față, am văzut-o pe Melania cum pășea ca o pisică în călduri către domnul Avram.

— Javra! am zis.

Am lăsat paharul pe prima masă aflată în cale și am fugit afară. Mă sufocam de furie, de invidie... de nici eu nu mai știam ce.

CAPITOLUL 2

În drum spre casă am făcut o oprire la un magazin stradal. Încă era deschis. Am comandat o sticlă de vin și i-am cerut să-i scoată dopul. Mi-a spus sec că nu are un desfăcător. M-am uitat cu atenție printre sticlele cu alcool și am zărit votca. Știam că e prea spirtoasă pentru gustul meu și că n-aș face față să beau mai mult de câteva înghițituri.

— Lichior.

— Avem mai multe tipuri, a zis el.

— Oricare! i-am tăiat cu asprime vorba.

M-a privit cu iz de milă, de parcă ar fi zis în gând „*Biata de ea!*”, apoi s-a întins și a luat o sticlă oarecare. Mi-a spus prețul, dar nu aveam bani lichizi la mine.

— Card.

De sub tețghea a scos POS-ul. A tastat suma și mi l-a împins. Am apropiat cardul, iar de îndată ce am văzut tranzacția ca fiind aprobată, mi-am luat sticla cu alcool și am plecat. Zece pași mai târziu, deja luam primele guri din lichidul vâscos și dulce. N-aș fi zis că avea să mă prindă alcoolul în mrejele sale atât de repede. Dulce, dulce, dar amețitor. În plus, mai consumasem șampanie și la petrecerea lui Avram.

Până am ajuns la ușa blocului, mă simțeam amețită bine. Știam și puteam să-mi recunosc că sunt beată. Am stat cinci minute ca să-mi găsesc cartela de acces. Până la lift, mersul îmi devenise împleticit. Nu mai conta. Mai aveam

nici două minute până ajungeam în apartamentul meu. Ascensorul se afla la ultimul etaj, șaisprezece. Am apăsat butonul de comandă și am așteptat. Nimic. Părea să fie blocat acolo. La început l-am înjurat încet pe cel care a lăsat ușa deschisă. Trebuia să urc mai bine de jumătate din bloc pe scări, iar condiția mea era una delicată. Am mai apăsat de câteva ori, insistent. Pe măsură ce realizam că ascensorul nu va coborî indiferent de ce o să fac, înjuram din ce în ce mai tare.

Apoi, mi-am luat inima în dinți și am început să urc scările. După ce am izbutit primul rând, toate luminile s-au stins.

— Pană de curent, mi-am zis pentru sine.

Și după câteva clipe de meditat, am mai luat două guri de lichior și am izbucnit în râs. Era păcat să nu mi se întâmple tot ce era mai rău.

— Va fi cea mai oribilă vară din cele de până acum, Andra!

Abia urcam câte un etaj. Era beznă și nu reușeam să-mi găsesc telefonul pentru a-mi face cât de cât lumină. Mă bazam pe ceea ce simțeam la pipăit și părea să fie bara de protecție a scărilor. Oricum, lumina n-ar fi făcut mare diferență pentru mine. Deja eram beată de-a binelea.

Nici nu mai știam la ce etaj mă aflam, dar găfâiam zdravăn, când am întrezărit o luminiță în fața mea.

— Ești bine? m-a întrebat vocea de bărbat.

Inițial, m-am gândit că încep să-mi imaginez, că mintea îmi joacă feste.

— Hei! O să cazi, a insistat el.

De această dată i-am simțit căldura palmelor pe brațul meu. M-a ajutat să îmi îndrept spatele, asta până când

și-a dat seama că era în zadar. Nu mă puteam ține bine pe picioare.

— La ce etaj locuiești?

— Treizeci și patru, am răspuns împleticindu-mă.

Îl auzeam râzând.

— Blocul acesta are doar șaisprezece, dar cred că mi-ai spus apartamentul. Ești abia la etajul doi. Vino, o să te ajut până la ușă!

N-am zis nimic. L-am lăsat să mă conducă. În fapt, dacă mă aflam abia la doi, n-aș fi ajuns mai devreme de mâine dimineață acasă. Avusesem impresia că urcasem mai mult decât atât, dar se pare că mă înșelasem.

M-am sprijinit de brațul lui neacoperit de haine, cald și puternic, și așa am urcat prin bezna aceea. I-am mirosit parfumul. Nu-l recunoșteam, dar trebuia să fie scump.

— Cred că am urca mai ușor dacă te-aș pune pe umărul meu, l-am auzit vorbindu-mi într-un târziu. Pari să fi avut o noapte grea.

Până ce și el își dăduse seama că sunt beată.

— Îhîm... am gângurit eu. Fostul viitor logodnic s-a culcat cu cea mai bună prietenă a mea. Așteaptă un copil și se căsătoresc.

— Hmm... abia i-am auzit sunetul gutural.

— Iar șeful, în loc să mă avanseze pe mine, cea care l-am slujit cu fidelitate în cei zece ani de când și-a înființat compania, tocmai a promovat-o pe amanta lui, Melania. Așa se întâmplă când îți deschizi picioarele în fața cui trebuie, băietel!

— Sunt sigur, a mormăit el.

Am decis să continui să-mi vărs amarul.

— Cineva a blocat liftul la ultimul etaj, iar după primul rând de scări urcate, a apărut pana de curent.

— Toate lucrurile se întâmplă cu un scop. Și nu întotdeauna e de rău.

— Nu zău! l-am ironizat eu, luând încă o gură de alcool.

— Dacă ai fi urcat în ascensor, acum cel mai probabil te-ai fi aflat prinsă între etaje.

— Poate reușeam să ajung la destinație.

— Sigur... Abia ai reușit un etaj. Ascensorul ar fi avut șaisprezece de coborât și alte opt sau nouă de urcat. Mie îmi este clar că acum ai fi bătut în uși, chiar ai fi urlat ca cineva să vină să te ajute. Cu puțin ghinion, nici eu nu te-aș fi auzit. Și chiar și așa, cel mult puteam să te țin de vorbă de dincolo de ușă. Nimic altceva.

Părea logic ce spunea el. Mărturisesc că deja nu mai puteam să țin minte ce vorbeam.

— Cât mai avem? l-am întrebat.

— Un etaj. Văd că aici este apartamentul treizeci. Mai poți?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu. Vreau să stau jos.

L-am auzit cum a respirat cu năduf.

— Vino! a zis el. Lasă sticla jos ca să nu o vărsăm pe aici.

— Nici vorbă! m-am împotrivit. Am dat o grămadă de bani pe mizeria asta dulce.

A oftat din nou și mi-a smuls-o din mână. Imediat m-am grăbit să ripostez.

— O să ți-o dau apoi. Vino!

— Unde?

Și într-o secundă m-am trezit pusă pe umărul său. Era atât de bine! Inconfortabil, dar bine... bine rău de tot. Parcă niciodată nu mă simțisem atinsă ca acum. Omul ăsta

știa cum să arate că e bărbat, printr-o simplă atingere. Mă întrebam ce altceva mai știa să facă sau să arate. Mai mult decât atât, la naiba, mă excitasem!

A urcat rapid ultimul rând de scări, apoi m-a lăsat jos în dreptul ușii de la apartamentul meu.

— Sper că ai cheia.

— Undeva prin geantă, am mormăit.

— Dă-mi să caut eu, a propus el în șoptă.

Mi-a întins sticla și mi-a smuls geanta. Oare își pierduse răbdarea cu mine?

A deschis repede ușa și m-a poftit înăuntru. M-a urmat, apoi a închis-o la loc.

— Plec după ce îți găsesc o sursă de lumină. N-aș vrea să cazi și să te lovești.

— Cred că lumânările sunt undeva prin bucătărie.

— Nu lumânări. O să adormi cu ele aprinse. Vreau o lanternă. Este mai puțin periculoasă.

— Ăăă... cred că n-am. Cel puțin nu-mi amintesc să am una.

A mormăit ceva, dar n-am înțeles nici măcar un cuvânt.

— Poftim?

— Nimic, a spus el. Spune-mi unde să caut lumânările. O să stea aprinse și o să-ți țin companie cât te pregătești de somn sau până când trece pana de curent.

Folosindu-mă de lanternă aprinsă a telefonului său, am pășit în bucătărie. Am deschis câteva sertare și când mă pregăteam să-l închid pe ultimul, bărbatul străin și-a pus mâna peste a mea și m-a oprit.

— Sunt aici, a zis.

Erau trei lumânări în pahar și le-a scos pe toate. Eu nu le văzusem.

— Un chibrit?

— La aragaz, i-am răspuns.

Le-a aprins una câte una și le-a așezat pe masa din bucătărie.

— Ar trebui să-ți fac o cafea. Te-ar ajuta.

— Nu mulțumesc, i-am replicat. Îmi place starea de beție. E prima dată când am parte de ea și vreau să mă bucur până la capăt.

— Măine o să regreti că ai spus asta. Dacă nu te-ai mai îmbătat până acum, ai toate șansele să te doară rău capul.

— Las regretele pentru mai târziu. Astăzi mi se par neimportante.

Amețită și cu obscuritate în jur, abia reușeam să văd culoarea ochilor lui sau a părului. Părea să fie un șaten cu ochi verzi. Oricât încercam să-l analizez în detaliu, nu reușeam. Cert era că emana masculinitate, arăta atractiv, iar prin minte îmi treceau doar idei indecente.

Am tras puternic aer în piept. Stăteam rezemată de blatul mobilei de bucătărie, altfel aș fi căzut din picioare. Bărbatul era impunător în fața mea, la nici doi pași distanță. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, însă la cât de beată eram, putea foarte bine să aibă cincizeci și să nu văd eu asta.

— Ești în regulă? m-a întreat.

— Încerc.

— Ce anume?

— Să fiu bine. Nu știu unde mi-am lăsat sticla.

— Uită pur și simplu! Nu mai ai nevoie de ea în starea în care te afli.

— Domnule, l-am atenționat vehement. Dacă nu îmi găsec o ocupație, s-ar putea să nu fie bine pentru tine.

— Serios? Și de ce anume ar trebui să-mi fac griji?

— De...

La naiba! Nu găseam cuvântul potrivit.

— De... integritatea ta fizică.

În sfârșit îl găsisem!

A început să râdă.

— Să știi că nu mă tem de femei, a replicat el. Și nu mă dau în lături din a le aduce plăceri.

Pentru o secundă, respirația mi s-a tăiat. Un fior mi-a străbătut întregul trup.

— Ce vrei să spui?

— Că sunt liber, implicit disponibil. Însă, dacă vrei ceva de la mine în starea în care te afli, singura condiție este să nu-mi faci mâine dimineață vreun reproș.

— Eu... Eu...

Nici nu știam ce să-i spun. Se acumula adrenalină în trupul meu și eram pe cale să o las să explodeze. Noaptea mea atârna de un singur răspuns. Am căzut pe gânduri și mi-am amintit de tot ce se întâmplase în ultima săptămână. Mă străduisem mult să fiu o persoană corectă de-a lungul vieții, însă corectitudinea mă făcuse să pierd tot. La ce mă ajutase să muncesc peste program pentru Avram în ultimul deceniu? Corect, la nimic. Melania obținuse într-o noapte cât n-am obținut eu în orele lucrate suplimentar, cu trudă. La ce mă ajutase să-i fiu credincioasă lui Laur și să-l aștept nouă ani ca să mă ceară în căsătorie? Corect, tot la nimic. El mi-a fost infidel cu Ioana, au obținut o sarcină și se căsătoresc. Asta îmi demonstra că atunci când te abați de la regulile bune, ai toate șansele să-ți atingi scopurile. Dar cum ar fi ca vara aceasta să am scopul să-mi trăiesc viața fără constrângeri? Oare aș putea să regret dacă aleg să fac sex cu

străinul care m-a ajutat să urc scările în timpul unei pene de curent?

M-am desprins de mobila de bucătărie și m-am aruncat în brațele străinului. M-am înălțat pe vârfuli degetelor de la picioare, iar el și-a aplecat capul, lipindu-și ferm buzele de ale mele. Sărutul lui era puternic și lasciv. Îmi provoca un tremur incontrollabil în pântec.

— Nu e bine să fii mereu cuminte, i-am șoptit atunci când am reușit să-mi desprind gura de a lui. Arată-mi ce știi, străinule!

I-am simțit palmele pe șoldurile mele. Inițial, m-a împins ușor, forțându-mă să fac un pas mare în spate. Apoi m-a ridicat, iar eu mi-am desprins tălpile de podeaua bucătăriei. M-a așezat pe blatul mobilei și m-a întrebat:

— Cu preludiu sau fără?

— Fără, i-am răspuns. Preludiul implică sentimente. Nu e cazul nostru, străine.

CAPITOLUL 3

N-am avut parte de preludiu, și sincer vorbind, nici nu mi-l doream, nici nu aveam nevoie de el. Atmosfera se încinsese încă de când ne întâlnisem pe scări.

S-a scotocit prin buzunarul din dreapta pantalonilor, de unde mi-am dat seama că a scos un prezervativ, după sunetul produs de ambalajul acestuia. Mi-a coborât sacoul, ca mai apoi să-mi prindă cămașa de marginile decolteului și să tragă cu putere. Toți nasturii au zburat într-o secundă. M-a pipăit ușor între sâni.

— Perfect! l-am auzit exclamând în șoaptă.

Imediat mi-am simțit sâni eliberați. Îmi desfăcuse sutienul de la sistemul de închidere din față. Eram amețită bine, dar puteam să-mi dau seama că străinul fusese încântat să descopere deschizătoarea.

M-a întors cu spatele, căutând fermoarul fustei. L-a găsit de îndată într-o parte. Și odată cu ea, a coborât și lenjeria mea intimă. Eram atât de expusă și ar fi trebuit să mor de rușine. Dar nu... alcoolul și străinul îmi furaseră mințile.

— Prea multe haine, mi-a zis.

— Pare că te descurci să le dai jos. Nu te plânge, străine!

Îl auzeam râzând încet, în timp ce mă forța să fac câțiva pași în spate, până am simțit că sfârcurile și palmele au făcut contact cu peretele rece. Sfârcurile mi s-au întărit instantaneu.

Din nou s-a auzit foșnetul ambalajului de la prezervativ. Eram atentă la fiecare sunet, chiar și la acela când și-l rula pe mădular. Din acea clipă am știut că mai aveam foarte puțin până să-l simt înăuntrul meu. Încă puteam să îi cer să ne oprim, însă nu voiam să punem punct. Îmi doream să mergem până la capăt, căci nu mă mai simțeam ca vechea Andra Ivancea, cea care se încăpățâna să facă totul ca la carte. De data aceasta voiam să ies din tipare.

Cu o palmă pe șoldul meu și cu cealaltă conducându-și mădularul, îl simțeam cum mă pătrundea. Am suspinat. Era dureros și plăcut deopotrivă. După ce și-a introdus penisul, străinul s-a oprit, lăsându-mi câteva secunde bune să mă obișnuiesc. Și-a ridicat mâinile pe trupul meu, mângâindu-mă tandru, până când mi-a ajuns la sâni. Mi-a căutat sfârcurile, iar când le-a găsit, a început să le frământa între degete.

— Relaxează-te! mi-a ordonat cu blândețe în glas.

Am putut doar să aprob din cap. Apoi mi-am încordat mușchii în jurul penisului său falnic. Atunci degetele străinului mi-au strâns sfârcurile. A început să se miște ușor, să execute mișcări de du-te – vino. S-au îndesit treptat, pe măsură ce trupul meu s-a destins.

Nu ne-a luat mult până să ne obișnuim unul cu celălalt. Străinul se mișca frenetic în lăuntru, iar

eu nu mă puteam abține să nu scot sunete de plăcere. Și când mă apropiam de orgasm, brusc s-a oprit și s-a retras. N-am apucat să-l întreb ce naiba era cu el și dacă o luase cumva razna să mă lase nesatisfăcută, că m-a și întors cu fața către el și m-a ridicat. I-am înconjurat talia cu picioarele, apoi m-a lipit cu spatele de perete. Trupul îmi devenise atât de fierbinte, încât nu mă mai deranja răceala. Putea foarte bine să fie construit și din gheață, că nu-mi păsa.

— Trebuie să-ți acopăr gura, mi-a spus, altfel o să ne trezim cu poliția la ușă.

Și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat apăsat. Era de nedescris prin ce treceam. Trupul îl simțeam năucit de toate aceste stări. Cotele excitației erau maxime. Sărutându-mă lasciv și penetrându-mă frenetic, voiam doar să-mi las corpul să explodeze. Nu mai puteam rezista... Mi-am pus palmele pe umerii săi și l-am strâns cât să-i străpung carnea cu unghiile. Au fost doar câteva secunde până când dulcea plăcere s-a revărsat peste noi.

În ciuda beției, aveam convingerea că niciodată nu o să pot uita noaptea aceasta. Și poate că era necinstit să compar, însă Laur nu îmi dăruise asemenea plăceri. Totul fusese monoton și se petrecuse atât de rar, încât nu-mi mai aminteam când se întâmplase ultima oară.

Străinul încă mă ținea în brațe și cumva, în tăcere, îi mulțumeam pentru asta. Mi-am lăsat capul pe umărul său, moment în care i-am simțit sărutul pe care mi l-a oferit pe gât. Mi-am strâns mai tare brațele în jurul lui și am oftat.

— A fost bine? m-a întrebat.

Am dat din nou afirmativ din cap.

— Vrei să ne oprim?

Și cum nu-mi doream să-l las să plece, strânsoarea brațelor mele a devenit și mai puternică.

— Continuăm?

— Îhîm... i-am răspuns.

Cum era prima și ultima noapte în care puteam să fac această nebulie, și după tot ce mă făcuse să trăiesc, nu eram pregătită să-l las încă să plece. Voiam să mă mai bucur puțin de el.

— Bine. Trebuie să ne mutăm, l-am auzit.

Am vrut să cobor, însă l-am simțit cum și-a încordat brațul din jurul taliei mele.

— Rămâi, mi-a cerut. Pot să te duc până în dormitor.

Mi-a desprins spatele de perete, a stins două lumânări și a luat-o cu noi pe ultima rămasă aprinsă. Încă era pană de curent și mă întrebam cui să-i mulțumesc pentru asta. Dacă am fi avut mai multă lumină, n-aș fi făcut altceva decât să mă inhib.

Am ieșit împreună din bucătărie, a făcut dreapta pe hol și a intrat pe prima ușă care i-a ieșit în cale. Am pătruns în dormitor, spărgând totodată liniștea copleșitoare cu mișcările noastre. După ce a pus lumânarea pe noptieră, m-a lăsat pe pat. Purtam pe mine doar cămașa cu nasturii desprinși din cusături. Văzându-l pe el cum se dezbrăca, am decis să-mi dau jos cămașa și sutienul, iar astfel am rămas complet goală, ca și străinul.

— Cred că mai am un singur prezervativ, a spus.

— Am eu altele, i-am replicat. Trebuie să fie în sertar.

Mi-am îndreptat privirea către noptieră.

În timp ce el se apleca să tragă de sertar, cu ajutorul luminii făcute de lumânare, eu îi admiram mușchii. Nu vedeam foarte bine, căci încă eram amețită, însă totul era încetșosat de aburii alcoolului. Totuși, avea mușchii atât de proeminenți încât nu puteam să-i las să treacă neobservați.

— Par să fie suficiente pentru câteva nopți, a zis bărbatul. Sunt ale fostului?

— Sunt ale mele, i-am răspuns. Eu le-am cumpărat, nu el.

— Dar bănuiesc că pentru el erau.

M-am lăsat pe spate și am tras mult aer în piept.

— Știu și eu? i-am zis. Pe ele nu-i este scris numele. În consecință, pot fi pentru el, pentru tine... sau pentru un oricare altul. Ești gelos într-atât încât să nu le folosești, străine?

A izbucnit în râs, ca și când i-aș fi spus o glumă.

— Deloc, l-am auzit.

Apoi a rupt pe rând fiecare ambalaj, până când a ajuns să țină prezervativul între două degete.

— Ești pregătită? m-a întrebat în timp ce și-l rula pe penis.

— Vino! i-am răspuns pe un ton jucăuș, făcându-i semn cu degetul arătător să se apropie.

Și-a pus palmele pe genunchii mei și i-a îndepărtat încet, apoi s-a aplecat peste mine.

— Nu este poziția mea favorită, dar o să-ți fac pe plac, dacă ție îți place.

— Dar care este a ta?

— Vrei să-ți arăt?

— Îhîm... i-am răspuns, mușcându-mi buza inferioară.

Străinul s-a ridicat brusc. Cu aceeași iuțime m-a prins de picioare și m-a întors pe burtă. Cu ambele mâini pe șoldurile mele, m-a tras în sus, până când am ajuns să stau în genunchi, sprijinită în palme. S-a urcat din nou pe pat, lipindu-și zona intimă de fesele mele. M-a penetrat de îndată și a început să se miște în lăuntru meu, nu înainte de a-mi răsuci părul strâns în coadă, în jurul mâinii sale și să strângă ferm. M-a tras ușor, cât să-mi ridic capul.

— Lasă-mă să te simt, mi-a spus. O să-ți placă și ție.

Ce a urmat nu a putut fi îndurat în tăcere. La un moment dat, străinul a trebuit să-mi elibereze părul pentru a avea cu ce să-mi acopere gura. Omul ăsta îmi trezise toate simțurile și fiecare fibră din trup. Îmi zguduise lumea și corpul.

S-a aplecat peste mine și și-a lăsat greutatea să îmi spună ce am de făcut. Îmi era greu să-l înțeleg, dar într-un final mi-am dat seama că trebuia să mă întind pe burtă, fără să întrerupem actul dintre noi fie și pentru o secundă. Era plăcut să mă simt dominată, să nu mai fiu eu la conducere, ci să-l las pe bărbat să facă orice dorește cu mine și totodată să-mi ofere o plăcere fără limite.

S-a împins puternic de câteva ori, iar astfel ne-a oferit amândurora orgasmul dorit. A zăbovit câteva minute în poziția aceea. Nu mă deranja să-l am deasupra mea, să-i simt acea presiune dată de greutate, dimpotrivă. Într-un final a decis să se lase pe o parte, lângă mine. A tăcut pentru o vreme, până a îndrăznit să mă întrebe:

— Știi că nu va fi treaba mea, dar dacă în zori o să regret?

— Habar nu am, i-am răspuns. Poate că o să regret, dar cu timpul o să-mi treacă. Cel mult o să mă gândesc o vreme, și fie că vreau, fie că nu, va trebui să las în urmă noaptea aceasta. Dar tu?

— Eu nu o să regret cu siguranță.

Și-a întins degetele spre chipul meu, îndepărtându-mi șuvițele de păr ce-mi cădeau peste față.

— Nici nu știi cine ești, i-am spus.

— Ai vrea să afli?

Pe de o parte eram curioasă, nu puteam să neg.

— E mai bine să nu. N-aș vrea să cunosc unde să te găsesc.

— Dar eu știi, mi-a întors repede vorba. Ce-ai face dacă într-o zi m-aș întoarce?

Am râs încet și totodată m-am întors cu tot trupul spre el. Bărbatul și-a pus brațul peste mine și m-a tras mai aproape.

— Mai bine nu, străine. În noaptea asta am avut curajul acesta nebun doar pentru că am băut mult și din cauză că morala ultimei săptămâni este că nu-i bine să fiu mereu cuminte. Din câte îmi pot da seama, a fost

un fel de mantră pentru tine. Pari obișnuit să te culci cu orice femeie îți iese în cale.

— Doar cu cele care mă atrag, mi-a replicat imediat.

— Sunt flatată. Dacă ți-am părut frumoasă în condițiile acestea, înseamnă că ți-aș lua mințile dacă m-ai cunoaște într-o zi în care sunt normală.

După reprizele de sex, până ce și starea de beție se mai epuizase. În schimb, pleoapele începuseră să-mi fie grele, semn că mi se făcea somn.

— Poate. O să-ți iau în serios cuvintele, atunci când o să mă întreb dacă ar trebui să mă întorc sau nu.

— Nu te întoarce, i-am cerut. Noaptea aceasta a fost o nebunie... o aventură. Dacă ești căsătorit...?

— Nu sunt.

— Logodit, am insistat eu.

— Nici. Îți par genul de bărbat într-atât de serios încât să mă căsătoresc? Sunt tânăr și vreau să mai gust din viața asta înainte de a decide să mă așez la casa mea.

Am pufnit.

— Tu ești genul de bărbat care-și va înșela constant soția.

— Serios? Ei bine, n-am să o fac. Căsătoria mi se pare un pas mareț și o asumare de responsabilități... De drepturi și obligații, să zicem. Mi s-ar părea nedrept să-i fiu infidel.

— Dumnezeu! am exclamat. Aș vrea ca mai mulți bărbați să gândească astfel. Și mai vreau să cred că acum nu spui asta doar ca să mă impresionezi.

— Sunt serios.

— Dacă zici tu...

M-am cuibărit la pieptul său. Mă făcea să mă simt în siguranță.

— Vrei să-ți mai arăt ceva „impresionant”? m-a întrebat din senin, îndepărtându-se de discuția noastră serioasă.

După cum pusese accentul pe ultimul cuvânt, mi-am dat seama unde bătea apropouri.

— Doar dacă nu trebuie să fac nimic.

Adevărul era că n-aș fi fost în stare să mai mișc.

— Absolut nimic, mi-a răspuns. Doar lasă-mă să mai iau un prezervativ din sertar.

În timp ce a dat să se ridice, m-a împins încet în umărul stâng, cât să mă întind din nou pe spate. Nu s-a grăbit să ajungă imediat la sertar, ci s-a oprit cât să-și pună buzele în jurul sfârcului meu și să-l sugă cu putere. Am strâns pătura în pumni și mi-am arcuit spatele. Străinul a început să sugă și mai tare de această dată, ca nu foarte târziu să-i simt degetele între coapsele mele. Tremuram din toate încheieturile și deși o făcuserăm de două ori într-un timp scurt, încă îl mai doream.

Bărbatul s-a ridicat și a luat prezervativul din sertar. Jumătate de minut mai târziu, s-a întors pregătit la mine. Mi-a separat coapsele și s-a așezat între ele, fără a se apleca. A rămas în genunchi și m-a tras de picioare cât mai aproape de el. Mi-a prins ferm șoldurile și mi-a desprins fundul și spatele de pat.

— Rămâi sprijinită în umeri și picioare, mi-a spus. Lasă-ți trupul moale și ai încredere în mine.

La naiba! Chiar aveam încredere în el.

A pătruns în adâncurile mele fierbinți, mișcându-se lent la început, apoi întetind mișcările. Mă ținea doar cu o mână, poziționată pe spatele meu. Cu cealaltă îmi frământa un sân, provocându-mi tot mai multă plăcere.

Nu știu ce-mi făcea străinul acesta, dar îmi plăcea. Uram două lucruri: faptul că mă simțeam tot mai obosită și că în curând aveau să se reverse zorii. Atunci, noi doi urma să ne despărțim pentru totdeauna. Cumva, deja tânjeam după el.